



בש"פ 6588/20 - מדינת ישראל נגד מנחם מנדל קליין

בבית המשפט העליון

בש"פ 6588/20

לפני: כבוד השופטת ע' ברון

העוררת: מדינת ישראל

נגד

המשיב: מנחם מנדל קליין

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים מיום
17.9.2020 (כב' השופט ר' וינוגרד) ב-מ"ת
35774-06-20

תאריך הישיבה: ד' בתשרי התשפ"א (22.09.20)

בשם העוררת: עו"ד סיגל בלום
בשם המשיב: עו"ד יוסי דגה
בשם נפגע העבירה: עו"ד ליאור שני

החלטה

1. ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 17.9.2020 (כב' השופט ר' וינוגרד, מ"ת 35774-06-20) שבה הורה בית המשפט על שחרורו של המשיב למאסר בית מלא ב"סדנא דארעא" בבית"ר עילית.

2. נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עשרות עבירות של מעשה מגונה בקטין על ידי אחראי, במהלך תקופה של כשנה, העבירות בוצעו בחלקן בביתו של המשיב ובחלקן בישיבה שבה שימש המשיב כמדריך והמתלונן היה אחד התלמידים בה. כתב האישום מגולל בהרחבה את מסכת היחסים והמעשים המגונים.

בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה בקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים נגדו. לא הייתה מחלוקת בדבר

עמוד 1



קיומה של תשתית ראייתית לכאורית, וממילא מתקיימת עילת מעצר בשל המסוכנות הנשקפת מהמעשים המיוחסים למשיב ונסיבות התרחשות העבירות. בית המשפט המחוזי הורה על קבלת תסקיר מעצר טרם שיכריע בבקשה לעצור את המשיב עד לתום ההליכים נגדו. בתוך כך הקדים וקבע בית המשפט המחוזי, בהחלטה מיום 14.7.2020, כי "לשיטתי לא ניתן במקרה זה להורות על שחרור לחלופה ללא שתינתן המלצה חיובית יוצאת דופן של שירות המבחן".

3. שלושה תסקירים ניתנו בעניינו של המשיב, וכולם לא בא שירות המבחן בהמלצה לשחרר את המשיב לחלופת מעצר. בהינתן ש"רמת הסיכון במצבו של [המשיב] להישנות התנהלות דומה, הינה גבוהה"; כך "נוכח מצב המתלונן המתאר דינמיקה בעייתית מתמשכת בקשר עם [המשיב], וכן כי המתלונן נוהג לשהות ביישוב בשל קשריו החברתיים", והכוונה לבית"ר עילית שם ממוקמת החלופה המוצעת – "סדנא דארעא". עוד התייחס שירות המבחן לחלופה עצמה המוצעת שאינה מוכרת ואינה מפותחת על ידי משרד הרווחה; על אף שהמקום מתוחם, הוא איננו מגודר; ויש ששוהים בו קטינים, ובכל מקרה מי שנמנים על אוכלוסייה מוחלשת.

בית המשפט, לאחר שהתסקירים הונחו לפניו ומשמע את מי שעומד בראש המוסד הטיפול "סדנא דארעא", הרב שכטר, התרשם ממנו וסבר כי יש במסגרת זו כדי ליתן מענה לחששות בדבר מסוכנות הנשקפת מהמשיב. ועוד קבע בית המשפט כי "מצבו הנפשי של המתלונן כפי שתואר על ידי בא כוחו ועל ידי שירות המבחן, אינו מעלה את החשש לכך שהשחרור לחלופה המוצעת יפגע ביכולתו להעיד באופן חופשי". משכך, לא ראה מקום לשעות להערכת שירות המבחן שלא המליץ על שחרור לחלופה זו.

4. לאחר ששמעתי את טיעוני באי כוח הצדדים, סבורתי כי דין הערר להתקבל. בית משפט זה קבע חזר ושנה כי בבואנו לבחון את מסוכנותו של הנאשם בעבירות מין, כדוגמאת אלה המיוחסים למשיב, יש מקום לשקול את השפעת שחרורו של הנאשם לחלופת מעצר על מצבו הנפשי של נפגע העבירה; וגם את ההשלכה הנוגעת לשחרור לחלופה על יכולתו של נפגע העבירה להעיד במשפט ללא חשש ומורא. לנוכח הדברים שנשמעו מפי באת כוח העוררת ומפי בא כוח נפגע העבירה שהתייצב לדיון בערר, ובהינתן תסקיר שירות המבחן בהתייחס למאפייניו האישיותיים של העורר מחד גיסא ולחששותיו של המתלונן מאידך גיסא, נחה דעתי כי אין מקום לשחרר את המשיב לחלופה קודם שתישמע עדותו של המתלונן.

יצוין כי גם לא שוכנעתי כי יש בחלופה המוצעת כדי ליתן מענה מספק למסוכנות הנשקפת מהמשיב, אף לא כלפי השוהים במקום. סופו של דבר, הערר מתקבל, והמשיב ייעצר עד תום ההליכים נגדו. אין באמור כדי לגרוע מן האפשרות של המשיב לשוב ולפנות בבקשה לעיון חוזר, ככל שיהיה לכך בסיס, לאחר שמיעת עדות המתלונן.

ניתנה היום, ד' בתשרי תשפ"א (22.9.2020).

ש ו פ ט ת